

Sygn. akt I C 608/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Waldemar Nawrocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Niemiec

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2021 r. w Tarnowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko G. P.

o ochronę dóbr osobistych

oddala powództwo jako oczywiście bezzasadne.

Sygn. akt I C 608/21

UZASADNIENIE

wyroku sporządzone na podstawie art. 191¹ § 4 kpc

Powód P. D. pozwem o ochronę dóbr osobistych wniesionym w dniu 14 lutego 2020 roku domagał się zobowiązania pozwanej G. P. (sędzi Sądu Rejonowego w (...)) do usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych poprzez nakazanie pozwanej pisemnych przeprosin zgodnie z zamieszczonym przez niego tekstem oraz zapłaty kwoty 1 zł tytułem zadośćuczynienia, w związku z decyzją w której odmówiła wyłączenia sędziego K. D. od sprawy II K 57/19 .

W wielostronicowym pozwie powód powoływał się na szereg okoliczności, które w jego ocenie przemawiają za zasadnością powództwa, popartych inwektywami oraz teoriami, w których pragnął przedstawić się jako ofiara szykan, kar i środków karnych, podobnych do tych jakich doznawały osoby prześladowane w czasach głębokiego komunizmu.

Sąd rozważył co następuje:

Zgodnie z art. 191¹ § 1 jeżeli z treści pozwu i załączników oraz okoliczności dotyczących sprawy, a także faktów, o których mowa w art. 228, wynika oczywista bezzasadność powództwa, stosuje się przepisy § 2–4.

Gdyby czynności, które ustawa nakazuje podjąć w następstwie wniesienia pozwu, miały być oczywiście niecelowe, można je pominąć.

W szczególności można nie wzywać powoda do usunięcia braków, uiszczenia opłaty, nie sprawdzać wartości przedmiotu sporu ani nie przekazywać sprawy (§ 2 art. 191¹).

Zgodnie z § 3 tego przepisu sąd może oddalić powództwo

na posiedzeniu niejawnym, nie doręczając pozwu osobie wskazanej jako pozwany ani nie rozpoznając wniosków złożonych wraz z pozwem .

Z kolei po myśli § 4 art. 191¹ uzasadnienie wyroku sporządza się na piśmie z urzędu. Powinno ono zawierać jedynie wyjaśnienie, dlaczego powództwo zostało uznane za oczywiście bezzasadne.

Wyrok z uzasadnieniem sąd z urzędu doręcza tylko powodowi z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia środka zaskarżenia.

Szkodliwość dla wymiaru sprawiedliwości pozwu oczywiście bezzasadnego (lub pozornego) wynika przede wszystkim stąd, że procedowanie z nim pochłania czas i pracę potrzebną na prowadzenie czynności w sprawach wytoczonych rzetelnie.

Za pozew oczywiście bezzasadny należy uważać taki, którego treść pozwała przewidywać, że w żadnym wypadku nie ma on szans uwzględnienia, wobec czego nadawanie mu biegu jest stratą czasu i pracy sądu. W tym zakresie mieści się również pozew pozorny, przez którego wytoczenie strona nie zmierza do uzyskania sądowego rozstrzygnięcia o jej prawach lub obowiązkach, lecz do innego celu, zamaskowanego wykorzystaniem instytucji prawnoprocesowych.

Ocenę, czy powództwo jest oczywiście bezzasadne, sąd winien powziąć na podstawie całokształtu okoliczności sprawy – oczywiście w tym zakresie, który jest mu znany w chwili oceny.

Sąd musi się opierać przede wszystkim na treści pozwu (żądania i uzasadnienia), ale również na treści załączników, okolicznościach wniesienia, faktach powszechnie znanych lub na faktach znanych sądowi z urzędu. Istotą uproszczenia wynikającego z art. 191¹ kpc jest nie tyle możliwość rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, co odstąpienie od prowadzenia wszelkich czynności wymaganych przez procedurę do nadania pozwowi zwykłego biegu: nie wzywa się do usunięcia braków formalnych pozwu, nie wzywa się do uiszczenia opłaty, nie wzywa się do dołączenia odpisów, nie rozpoznaje się dodatkowych wniosków zawartych w pozwie (o zabezpieczenie, o zwolnienie od kosztów, o ustanowienie pełnomocnika z urzędu itd.), nie doręcza się odpisu pozwu pozwanemu.

Jedyną czynnością sądu pozostaje zarządzenie przewodniczącego o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne i sporządzenie wyroku z ograniczonym co do owej bezzasadności uzasadnieniem (por. komentarz do art. 191¹ kpc Czech: Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz pod red. Marciniak, Art. 1–205 2019, wyd. 1, Legalis oraz Uzasadnienie projektu ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm.).

W tym kontekście warto zwrócić również uwagę na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 września 2012 r. (I ACz 1246/12) zapadłe na gruncie przepisu art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych odnoszące się również do oczywistej bezzasadności dochodzonego roszczenia lub obrony praw.

W rozstrzygnięciu tym stwierdzono, że wielość wytaczanych przez powoda powództw, lakoniczność ich treści oraz ogólnikowe i nie poparte żadnymi dowodami jednorodne twierdzenia o przestępczym działaniu strony pozwanej oraz wespół z nią osób trzecich pozwalają na ocenę, że powód nadużywa instytucji procesowych. Nie zasługuje bowiem na wsparcie Państwa strona, która mnoży w sposób oczywiście nieuzasadniony czynności przed sądem.

Powyższe orzeczenie wpisuje się w omawiany stan faktyczny (por. także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2010 r., III CZP 29/10).

Sądowi z urzędu wiadomo o znacznej liczbie wnoszonych przez powoda pozwów przeciwko osobom związanym z wymiarem sprawiedliwości

z uwagi tylko na niepomyślne dla powoda rozstrzygnięcia procesowe. Powód posługuje się przy tym pod adresem strony pozwanej szeregiem epitetów nie przedstawiając przy tym żadnych dowodów ma ich poparcie.

Takie działanie wypełnia zdaniem Sądu dyspozycję z cytowanego art. 191¹ kpc, a podjęcie przez Sąd dalszych czynności w sprawie byłoby oczywiście bezcelowe i przyczyniłoby się do nieuzasadnionego przedłużania postępowania w sprawie oczywiście bezzasadnej.

Mając na uwadze powyższy przepis należy uznać żądanie pozwu za oczywiście bezzasadne. Z samego tylko faktu rozpatrywania przez sędziego wniosku o wyłączenie i nie uwzględnienie go nie można podnosić zarzutów dotyczących naruszenia dóbr osobistych powoda.

Oczywiście bezzasadne jest żądanie dotyczące złożenia oświadczenia o treści wskazanej w pozwie oraz zasądzenia zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł w sposób wskazany w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)